

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Sa/11/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8022200201
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Morozová Nemcová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8022200201.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove sudkyňou JUDr. Katarínou Morozovou Nemcovou v právnej veci žalobcu A. B., rodné č. XXXXXX/XXXX, trvale bytom C. XXXX, XXX XX D., právne zastúpeného ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU BEDNÁŘOVÁ & HODOŇOVÁ, so sídlom Mariánske námestie č. 31, 010 01 Žilina proti žalovanej Sociálnej poisťovni ústredie, ul. 29. Augusta č. 8, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovanej zo dňa 12. februára 2020 Číslo: XXXXX-X/XXXX-BA, na základe podanej správnej žaloby, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozhodnutie žalovanej zo dňa 12. februára 2020 Číslo: XXXXX-X/XXXX-BA v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočky Poprad zo dňa 21. novembra 2019 Číslo: XXXXX/XXXX-PP-DvN a vec žalovanej v r a c i a na ďalšie konanie.

P r i z n á v a žalobcovi voči žalovanej úplnú náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

I.
Závery správnych orgánov

Preskúmaným rozhodnutím Sociálna poisťovňa Ústredie, so sídlom v Bratislave ako odvolací orgán príslušný na rozhodovanie v súlade s § 179 ods. 1 písm. b/ zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, podľa § 218 ods. 2 citovaného zákona dňa 12.02.2020 pod č.: XXXXX-X/XXXX-BA rozhodla tak, že odvolanie žalobcu A. B. proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočka Poprad zo dňa 21.11.2019 č.: XXXXX/XXXX-PP-DvN vo veci nepriznanie nároku na dávku nezamestnanosti zamietla v celom rozsahu a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdila.

Žalovaná odôvodnila rozhodnutie, ktoré je predmetom preskúmania poukazom na ust. § 218 ods. 1, 2 cit. zákona, ako aj s poukazom na obsah prvostupňového rozhodnutia, ktorým Sociálna poisťovňa, pobočka Poprad 21.11.2019, podľa § 178 ods. 1 písm. a/ 5. bodu zákona, na základe ktorého podľa § 104 ods. 1 zákona a podľa článku 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004, o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia rozhodla, že pán A. B. nemá nárok na dávku nezamestnanosti. Zároveň poukázala žalovaná na odvolanie účastníka konania v ktorom uviedol, že nesúhlasí s vyhlásením, že dlhodobý pobyt v zahraničí je prevažujúcou skutočnosťou pri posudzovaní centra záujmov a domnieva sa, že z dokladov predložených v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti je preukázané budovanie jeho zázemia na Slovensku. Žiadal o prehodnotenie napadnutého rozhodnutia.

Odvolací orgán ďalej v odôvodnení rozhodnutia citoval príslušné ustanovenia § 104 ods. 1, 6 zákona, ako aj článok 61 ods. 1, 2 Základného nariadenia, článok 1 písm. j/ Základného nariadenia, a článok 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia. V odôvodnení rozhodnutia žalovaná ďalej poukázala na to, že podľa Oznámenia Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Kežmarok z 13.08.2019 bol navrhovateľ zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 13.08.2019, pričom žiadosť o dávku v nezamestnanosti si uplatnil na pobočke dňa 08.11.2019.

Žalovaná zdôvodnila, že v období posledných 4 rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t.j. od 13.08.2015 do 12.08.2019 navrhovateľ nepreukázal žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti, ktorú by mu bolo možné zohľadniť na účely vzniku nárok na dávku v nezamestnanosti. Poukázala pritom opätovne na ustanovenie §104 ods. 1 zákona a argumentovala ďalej tým, že podľa spisového materiálu pracoval navrhovateľ v posudzovanom období na území iného členského štátu EÚ - Írsko. V tejto súvislosti uviedla, že na preukázanie dvoch poistení v nezamestnanosti dosiahnutých v rámci členského štátu EÚ je potrebné príslušnej pobočke Sociálnej poisťovne predložiť formulár osvedčujúci obdobie, počas ktorých bola dotknutá osoba poistená v nezamestnanosti na území členského štátu EÚ, potvrdený príslušnou zahraničnou inštitúciou. Vo formulári U1 z 08.10.2019 príslušná írsko inštitúcia osvedčila údaje, a to obdobie poisteného zamestnania od 09.05.2005 do 17.08.2017, od 17.09.2017 do 18.07.2019, obdobie považované za obdobie poistenia od 18.08.2017 do 16.09.2017, kedy poberal nemocenské a dôvodom ukončenia zamestnania bola výpoveď zamestnanca. V bode 6.2 uvedeného Vykonávacieho nariadenia držiteľ nemá nárok na dávky v nezamestnanosti od úradu, ktorý vydal formulár, pretože na základe vnútroštátnych právnych predpisov neexistuje žiadny takýto nárok.

Nakoľko v prvostupňovom konaní o dávke v nezamestnanosti navrhovateľa preukázala v posudzovanom období dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území iného členského štátu EÚ, bola Sociálna poisťovňa, pobočka Poprad povinná posúdiť, či je možné takúto dobu zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s článkom 61 zla nariadenia, pričom poukázala na to, že výnimkou z tohto pravidla predstavujú prípady uvedené z článku 65 ods. 5 písm. a/ Základného nariadenia, t.j. prípady, kedy si dotknutá osoba počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, na území členského štátu EÚ zachovala bydlisko na území SR (v zmysle článku 1 písm. j/) Základného nariadenia a článku 11 vykonávacieho nariadenia.

Ďalej žalovaná argumentovala tým, že navrhovateľ bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol dobu poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy. Z uvedeného dôvodu by bolo možné zohľadniť dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území Írska do celkovej doby poistenia v nezamestnanosti v súlade s článkom 61 ods. 1 Základného nariadenia len v prípade preukázania zachovania pevných väzieb a bydliska na území SR počas výkonu posledného zamestnania na území členského štátu EÚ. Ďalej v odôvodnení rozhodnutia žalovaná poukázala na to, že v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti sa posudzuje zachovanie väzieb navrhovateľa na území SR na základe celkového zhodnotenia všetkých dostupných informácií a údajov osvedčených navrhovateľom. V žiadosti o dávku v nezamestnanosti, ako aj vo vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov boli predložené informácie získané jednak od navrhovateľa, ako aj získané výsluchom navrhovateľa a jeho manželky uskutočnenom dňa 20.11.2019.

Centrum záujmov a bydlisko dotknutej osoby v zmysle článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia je možné určiť na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

- dĺžku a trvalosť, v prítomnosti na území dotknutých členských štátov navrhovateľ uviedol počas tohto výsluchu, že na území Írska sa zdržiaval od mája 2005 do júla 2019, t.j. viac ako 14 rokov,
- situáciu navrhovateľa vrátane povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť vykonáva, trvalosť tejto dĺžky a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy
- jeho rodinného stavu a rodinných väzieb, jeho bytovej situácie najmä toho, či je táto situácia stabilná
- členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

V tejto súvislosti žalovaná uviedla, že podľa rozhodnutia Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2 z 12.06.2009 je v súčasnosti prijateľné prenesenie zodpovednosti za platbu dávok z príslušného štátu na štát bydliska v prípade cezhraničných pracovníkov, a určitých kategórií pracovníkov, ktorí udržiavajú úzke spojenia aj so svojimi krajinami pôvodu. Už by viac nebolo prijateľné, ak by sa príliš širokým výkladom pojmu bydlisko, mala rozšíriť oblasť uplatnenia článku 65 základného nariadenia tak, aby zahŕňala všetky osoby, ktoré majú dosť stabilné zamestnanie alebo

samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte, a ktoré nechali svoje rodiny vo svojej krajine pôvodu. Na dôvažok navrhovateľ sa v Írsku zdržiaval spolu s najbližšími osobami, manželkou a maloletými deťmi. V súlade s týmto rozhodnutím boli celková dĺžka pobytu, stabilná pracovná situácia na území Írska, rodinná situácia navrhovateľa a jeho bytová situácia vyhodnotené silnejšie ako ostatné skutočnosti, ktoré navrhovateľ uviedol ako väzby na Slovensku. Odvolací orgán mal zo spisového materiálu za preukázané, že počas výkonu zamestnania v Írsku sa navrhovateľ v tomto čase dlhodobo zdržiaval, býval, trávil pracovný čas aj mimo pracovný čas spolu s najbližšími osobami, platil zákonné odvody i dane na území Írska a čerpal sociálne dávky (nemocenské), podľa írskych právnych predpisov. Všetky tieto skutočnosti preukazujú vytvorenie centra záujmov navrhovateľa, počas posledného zamestnania práve na území Írska.

Žalovaná ďalej poukázala na to, že v tejto súvislosti, že možnosť uplatniť si nárok na dávku nezamestnanosti v štáte inom, ako v štáte posledného zamestnania je len výnimkou zo všeobecného pravidla, ktoré určuje, že nárok na dávku v nezamestnanosti by si mala nezamestnaná osoba prednostne uplatniť v štáte posledného zamestnania, lebo v tomto štáte platila poisťňa, prípadne zamestnanosť. Podľa žalovaného je cieľom nariadenia podporiť hľadanie práce v tom členskom štáte, v ktorom dotknutá osoba bezprostredne predtým platila príspevky na poisťňu v nezamestnanosti, a zároveň aj to, aby tento štát niesol bremeno výplaty dávky v nezamestnanosti.

Pri uplatnení nároku na dávku v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania sa neskúma aké väzby má žiadateľ v tej krajine, ale doby poisťňenia dosiahnuté podľa jeho legislatívy sa zohľadnia automaticky, čo však nezabezpečuje automatický vznik nároku na dávku v nezamestnanosti. Podľa žalovanej navrhovateľ mal zákonnú možnosť požiadať o dávku v nezamestnanosti na území Írska. V tejto súvislosti zdôraznila, že nezamestnané osoby, ktoré dosiahli doby poisťňenia v nezamestnanosti na území iného členského štátu EÚ nemajú v zmysle ustanovení základného a vykonávacieho nariadenia právo výberu členského štátu EÚ, v ktorom si uplatnia nárok na dávku v nezamestnanosti. Fyzická osoba vykonávajúca zárobkovú činnosť v členskom štáte EÚ podlieha právnym predpisom tohto štátu, a teda je v tejto krajine aj sociálne poisťňená podľa podmienok vnútroštátnej legislatívy. Koordinačné predpisy určujú, že pri skončení výkonu zárobkovej činnosti by si nezamestnaní mali uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom práve skončili zamestnanie. V prípade priznania nároku na dávku v nezamestnanosti, má dotknutá osoba v zmysle článku 64 Základného nariadenia možnosť požiadať o export priznanej dávky v nezamestnanosti do ktoréhokoľvek členského štátu v EÚ, t.j. aj na územie Slovenskej republiky. V prípade keď nezamestnaný nevyužije možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania a požiada o dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte, tento členský štát je v zmysle koordinačných predpisov povinný skúmať, či je možné dobu poisťňenia v nezamestnanosti dosiahnutú v zahraničí zohľadniť v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. Takúto dobu je možné zohľadniť len podľa článku 65 Základného nariadenia, t.j. v prípade zachovania pevných väzieb v členskom štáte, v ktorom si dotknutá osoba uplatňuje nárok na dávku v nezamestnanosti. Doby poisťňenia v nezamestnanosti získané na území iného členského štátu, teda nemôže sociálna poisťňovňa zhodnotiť automaticky na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti, ale je povinná dôsledne vyhodnotiť všetky relevantné skutočnosti preukázané v konaní o dávku v nezamestnanosti.

Žalovaná ďalej argumentovala tým, že vo viacerých iných konaniach je odvolaciemu orgánu zrejme stanovisko írskej inštitúcie k posudzovaniu inštitútu bydliska - nakoľko nejde o spor inštitúcií v zmysle článku 11 Vykonávacieho nariadenia, je posúdenie bydliska podľa stanoviska írskej inštitúcie výlučnou právomocou tej inštitúcie, kde bol uplatnený nárok na dávku v nezamestnanosti.

Žalovaná poukázala aj na to, že počas výsluchu dňa 20.11.2019 navrhovateľ uviedol, že o dávku v nezamestnanosti na území Írska nepožiadaval, pretože podľa írskych právnych predpisov by mu nárok na túto dávku nevznikol z dôvodu, že zamestnanie bolo ukončené z jeho podnetu. Z uvedeného podľa žalovanej je zrejme, že navrhovateľ si bol vedomý skutočnosti, že po ukončení pracovného pomeru z jeho podnetu mu podľa írskych právnych predpisov nárok na dávku v nezamestnanosti nevznikne. Podľa žalovanej navrhovateľ nemôže tento fakt zvrátiť tým, že sa domáha vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte hoci aj v takom, kde si zachoval isté väzby. Navrhovateľ si mal a mohol uvedomiť dôsledky svojho konania z čoho žalovaná vyvodzuje jeho uzrokovanie s následným nebezpečím po strate zamestnania. Žalovaná poukázala v závere rozhodnutia na odvolacie dôvody, pričom opätovne poukázala na to, že bydlisko navrhovateľa bolo posúdené v súlade s článkom

11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia, pričom dĺžka prítomnosti na území členského štátu EÚ, podľa článku 11 ods. 1 písm. a/ Vykonávacieho nariadenia a situácia dotknutej osoby v zmysle článku 101 ods. 1 písm. b/ Vykonávacieho nariadenia jednoznačne preukazujú, že navrhovateľ si centrum záujmov na Slovensku počas výkonu činnosti zamestnanca v Írsku nezachoval. V závere svojho rozhodnutia žalovaná poukázala na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré vymenovala pričom zdôraznila, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s právnym názorom sociálnej poisťovne ohľadom bydliska.

II.

Žalobné dôvody

Predmetné rozhodnutie napadol žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne podanou správnu žalobou a dožadoval sa preskúmania uvedeného rozhodnutia a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného z 12.02.2020 pod č. XXXXX-X/XXXX-BA a vrátenia veci na ďalšie konanie, a priznania trov konania v 100% rozsahu.

Hlavným dôvodom podanej žaloby bolo poukázanie na skutkový stav, pričom žalobca popísal celé konanie od podania žiadosti, až po samotné rozhodnutie žalovaného. V žalobe argumentoval hlavne tým, že nesúhlasí s rozhodnutím z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a zistenie skutkového stavu orgánov verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci, a došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej. Na základe týchto základných žalobných dôvodov žiadal žalobou napadnuté rozhodnutie zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie.

Žalobca v žalobe poukázal na obsah prvostupňového rozhodnutia, ako aj na dôvody odvolania, citoval príslušné ustanovenia zákona o sociálnom poistení, konkrétne § 104 ods. 1, 6, § 196 ods. 1, § 209 ods. 1, 2, ako aj článok 61 ods. 1, 2, článok 65 ods. 2, článok 65 ods. 5 písm. a/, článok 1 písm. j/ Základného nariadenia, ako aj článok 11 ods. 1, 2 Vykonávacieho nariadenia (Nariadenia EP) Európskeho parlamentu a Rady (EŠ) č. 987/2009 zo 16.09.2009. Ďalej argumentoval tým, že prvostupňový správny orgán nesprávne právne posúdil vec, pričom toto nesprávne posúdenie spočívalo v použití nesprávneho právneho predpisu, v jeho nesprávnej aplikácii alebo nesprávnej interpretácii. V zmysle odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, že ako účastník konania nemá nárok na dávku v nezamestnanosti z dôvodu, že jeho bydlisko nie je na území Slovenskej republiky, ale na území Írska, nemožno takto v prípade doby poistenia v nezamestnanosti v Írsku zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku. Žalobca poukázal na jednotlivé skutočnosti, ktoré boli predmetom prvostupňového rozhodnutia, argumentoval poukazom na článok 61 ods. 1 Základného nariadenia, ako aj článok 65 ods. 5 písm. a/ Základného nariadenia, pričom nezamestnaná osoba poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanca. Žalovaný podľa žalobcu vyhodnotil, že bydlisko žalobcu nie je na území SR, pričom zdôvodnenie tohto svojho záveru oprel o ustanovenia článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia, pričom pre žalovaného je toto nariadenie záväzné, a pri jeho aplikácii je povinný postupovať v súlade s jeho ustanoveniami. Žalovaný aj napriek článku 11 Vykonávacieho nariadenia toto aplikoval a interpretoval v rozpore s jeho úplným znením bez ods. 2 v záujme odôvodnenia negatívneho rozhodnutia pre neho ako žiadateľa. Podľa článku 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia, ak je rozdiel v stanoviskách v inštitúciách dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií, súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať v článku 11 ods. 1 bližšie špecifikované kritériá. Žalobca poukázal na nesprávne právne posúdenie a na nesprávnu aplikáciu uvedeného článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia a nepoužitie ods. 2 článku 11.

Žalovaná tak podľa žalobcu nesprávne právne posúdila vec tým, že nesprávne použila a aplikovala interpretované ustanovenie základného nariadenia Európskej únie. V konaní tak došlo k podstatnému

porušení ustanovení zákona o konání před orgánem veřejné správy, které mohlo mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí alebo opatření vo veci samej. Podľa žalobcu žalovaná s príslušnými inštitúciami Írska nekonala, hoci z formuláru U1 bolo zrejmé jej rozdielne stanovisko. Táto informácia nevyplývala ani z obsahu spisového materiálu, ani z napadnutého rozhodnutia žalovaného a ani z prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu. Žalovaná nebola oprávnená podľa žalobcu sama určovať centrum záujmov žalobcu, a v záujme tohto určenia bola povinná komunikovať s príslušnou inštitúciou v Írsku. Žalovaná ako správny orgán v tejto otázke nekomunikovala s írskymi inštitúciami, čím z jej strany došlo k porušeniu základného nariadenia ako aj vykonávacieho nariadenia. V konaní žalovanej tak došlo k podstatnému porušeniu ustanovení zákona o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia a opatrenia vo veci samej. Podľa žalobcu v prípade absencie dohody pri využití kritérií podľa článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia prichádza do úvahy aplikácia článku 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia v zmysle ktorého, ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v ods. 1 nevedie k dohode na určenie skutočného miesta bydliska osoby, za rozhodujúci sa považuje úmysel tejto osoby, tak ako to vyplýva z uvedených skutočností a okolností najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu. Podľa žalobcu žalovaná je oprávnená sama určiť bydlisko osoby iba v prípade, ak nedôjde k dohode s príslušnou inštitúciou iného dotknutého štátu, a to iba za využitia kritérií úmyslu „osoby“, najmä jeho dôvodu, ktorý ju viedol k presťahovaniu.

Čo sa týka žalobného dôvodu nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, žalobca poukázal na to, že žalovaná iba formálne vyhodnotila skutkové okolnosti, ktoré mala k dispozícii z formuláru U1 bez toho, aby skúmala skutočné dôvody odchodu žalobcu z Írska, dôvody práce v zahraničí, charakter pobytu v zahraničí, a tieto okolnosti ani nevyhodnotila v dôvodoch rozhodnutia. Všetky listinné dôkazy, ktoré predložil žalobca, žalovaná vyhodnotila v ods. 2 na 5. strane napadnutého rozhodnutia, kedy ich označila iba za ostatné skutočnosti, ktoré nie sú hodnotené silnejšie ako celková dĺžka pobytu, stabilná pracovná situácia na území Írska, rodinná situácia žalobcu a jeho bytová situácia. Podrobnejšie sa týmito okolnosťami na strane žalobcu žalovaná ako odvolací orgán nezaoberala. Skutočnosti, ktoré považovala za silnejšie, popísal len niekoľkými slovami bez snahy aspoň ich zdôvodniť v kontexte ostatných zistených skutočností. Podľa žalobcu žalovaná predovšetkým nebola oprávnená sama posudzovať kritériá článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia. Žalobca nemá a v zásade ani nemal žiadne bližšie väzby s Írskom, kde odišiel kvôli práci a kvôli práci tam aj zotrval. Od začiatku jeho pobytu na území Írska boli všetky jeho aktivity nasmerované na územie Slovenskej republiky. Jeho manželka je rovnako slovenská štátna občianka, ešte pred uzatvorením manželstva v rokoch 2006 - 2010 podnikali kroky smerujúce k nadobudnutiu bytu na území Slovenskej republiky, po uzatvorení manželstva maloleté deti, ktoré sa narodili na území Írska mali vybavené cestovné pasy a následne s nimi vycestovali na územie SR, kde boli pokrstené. Následne im na území Slovenska vybavovali rodné listy, manželia na území Slovenskej republiky uzatvorili viacero dlhodobých sporení a poistení vo svojom mene, ako aj v mene maloletých detí, čím sa snažili vytvoriť úspory, ktoré následne chceli investovať na území Slovenskej republiky a súčasne tým aj podporovať podnikateľské subjekty pôsobiace na slovenskom trhu. Maloletým deťom zabezpečili aj lekársku službu na Slovensku, pričom najstaršia dcéra robila na území Slovenskej republiky rozdielové skúšky, aby sa dostala na príslušnú školu. Úmysel žalobcu nikdy nesmeroval k trvalému presťahovaniu sa na územie Írska.

Ďalej poukázal žalobca na to, že v spornom období od januára 2017 sa narodili dve deti a od januára 2017 manželia intenzívne sa zaoberali kúpou rodinného domu na území Slovenskej republiky, ktorý mienili zásadne prestavať. Medzitým sa situácia zmenila, vzali si úver na vybudovanie nového rodinného domu, pričom prekážkou častejšieho cestovania na územie Slovenskej republiky bola náročnosť zosúladiť termíny ich dovolení, ako aj spoločnej dovolenky na území Slovenska. V Írsku si žalobca ani jeho rodina nevybudovali bližšie priateľské vzťahy, pravidelnejšie sa stretával iba s inými slovenskými rodinami, výlučne sa zdržiaval v Írsku kvôli práci a nevenoval sa žiadnym nezárobkovým aktivitám. Na území Slovenskej republiky mal po celý čas zachovaný trvalý pobyt.

Žalobca poukázal na to, že žalovaná v danom prípade sama rozhodla o tom, že žalobca nemá nárok a podporu v nezamestnanosti napriek tomu, že si žalobca vytvoril situáciu, že v sledovanom období riadne pracoval, bol riadne poistený v nezamestnanosti a nemal žiaden nárok na podporu v nezamestnanosti. Uvedené nebolo účelom základného nariadenia, ani vykonávacieho nariadenia a je v hrubom rozpore so zásadou voľného pohybu osôb v rámci spoločenstva. Účelom nariadení podľa žalobcu je predovšetkým

predísť situácií, aby osoba, ktorá v súlade so zásadou voľného pohybu osôb, ktoré pracuje na území spoločenstva a je riadne poistená v nezamestnanosti nezostala v prípade nezamestnanosti bez finančných prostriedkov na ktoré má nárok. Tento účel podľa žalobcu žalovaná obchádza. Zároveň poukázal žalobca v žalobe na dôvody prijatia základného a vykonávacieho nariadenia, pričom poukázal na to, že je nevyhnutne potrebné vysporiadať sa so skutočnosťou, či on tým, že odišiel za prácou do iného členského štátu a tým si uplatňoval svoje právo občana Slovenskej republiky na voľný pohyb a zdržiavanie sa v rámci územia iného členského štátu, a teda realizoval základnú zásadu vnútorného trhu EÚ, a to voľný pohyb osôb, posudzovanie bydliska v zmysle argumentov, ktoré vymedzila žalovaná, nie je v rozpore s uplatňovaním základného práva občana EÚ na slobodný pohyb v rámci Európskej únie. Napadnuté rozhodnutie podľa žalobcu je pri absencii odôvodnenia v zmysle základného a vykonávacieho nariadenia nepreskúmateľným pre nezrozumiteľnosť a pre zhodnotenie listinných dôkazov predložených žalobcom len ako dokresľujúcich a nápomocných aj pre nedostatok dôvodov.

V závere žaloby poukázal žalobca na to, že zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci, pričom poukázal na to, že žalovaná pri hodnotení skutkovej situácie prihliadla iba na informácie plynúce z U1 a všetky informácie poskytnuté žalobcom, a preukázané listinnými dôkazmi vyhodnotil len ako menej silné ostatné skutočnosti. Žalobca pritom poukázal na viacero súdnych sporov, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky dôvodil, že došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu pojmu bydlisko, respektíve centrum záujmov dotknutej osoby a vydal rozhodnutia v ktorých konštatoval nesprávne posúdenie väzieb v Slovenskej republike. Žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4Sžso1/2011, 4Sžso18/2011 a 1Sžso1/2012. Podľa žalobcu žalovaná sa v niektorých prípadoch proti rozhodnutiam prvostupňovým správnym súdom ani neodvolala, pritom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline 20S124/2015. Len samotné konštatovanie dĺžky pobytu bez skúmania trvalosti z hľadiska usadenia sa v inej krajine Európskej únie nemôže byť považované za dostačujúce.

V danej veci podľa žalobcu žalovaná neskúmala dôvody odchodu žalobcu z Írska, neskúmal pohnutky vo vzťahu k uzatváraní zmlúv na území SR, uzatvárania sporení pre maloleté deti, nadobudnutia nehnuteľností na území SR, uzatvárania úverových zmlúv a záložnej zmluvy, a napokon prestavby nehnuteľností na území SR. Podľa žalobcu žalovaná neskúmala ani pohnutky vo vzťahu k vykonaniu rozdielových skúšok maloletej E., či žiadosti manželky žalobcu o uznanie dokladu o vzdelaní. Žalovaná podľa žalobcu nedostatočne zistila skutkový stav veci. Žalobca pritom poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré vymenoval a uviedol, že ani jeden z popísaných prípadov sa skutkovo nepribližuje k jeho prípadu. V niektorých prípadoch bola existencia väzby so Slovenskou republikou preukazovaná iba existenciou rodiny na území Slovenskej republiky. Žalobca sa predovšetkým vrátil so svojou manželkou a maloletými deťmi a tento návrat pripravoval preukázateľne už od roku 2006, kedy s manželkou uskutočňovali prvé kroky smerujúce k nadobudnutiu nehnuteľnosti na území SR. Od narodenia maloletých detí s týmito cestovali na územie SR, zabezpečili im krst, bývanie, zdravotnú starostlivosť, vzdelávanie. Aj samotné manželstvo uzatvárali na území Slovenskej republiky a jeho úmysel smeroval k územiu SR a za jeho bydlisko je z tohto dôvodu potrebné považovať Slovenskú republiku. S poukazom na žalobné dôvody žiadal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovanej zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a priznať trovy konania.

III.

Vyjadrenie žalovanej

K podanej správnej žalobe sa písomným stanoviskom zo dňa 24.06.2020 vyjadrila žalovaná, ako príslušný odvolací orgán, pričom zotrvala na skutkových a právnych okolnostiach a navrhla žalobu podľa § 190 Správneho súdneho poriadku ako nedôvodnú zamietnuť.

IV.

Závery správneho súdu

Z administratívneho spisu predloženého žalovanou ako odvolacím orgánom mal súd v konaní preukázané, že Sociálna poisťovňa, pobočka Poprad dňa 21.11.2019 pod č. 11370/2019-PP-DvN podľa § 178 ods. 1 písm. a/ 5. bodu zákona vydala predmetné rozhodnutie, na základe ktorého podľa § 104 ods. 1 zákona a podľa článku 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia a konštatovala, že žalobca nemá nárok na dávku v nezamestnanosti. Svoje rozhodnutie odôvodnil prvostupňový správny orgán poukazom na príslušné ustanovenie zákona o sociálnom poistení, ako aj článkov základného a vykonávacieho nariadenia a to nariadenia EP a Rady č. 883/2004 a nariadenia EP a Rady č. 987/2009.

Správny súd poukázal na dôkazy, ktoré boli predmetom posúdenia nároku na dávku nezamestnanosti a argumentoval tým, že v posledných 4 rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t.j. v období od 13.08.2015 do 12.08.2019 žalobca preukázal v tomto období dobu poistenia v nezamestnanosti v inom členskom štáte Európskej únie, t.j. v Írsku. Zároveň prvostupňový správny orgán poukázal na to, že v zmysle koordinačných nariadení pojem bydlisko je potrebné chápať v širších súvislostiach ako miesto, kde sa fyzická osoba trvalejšie zdržuje, kde je jej centrum záujmov, kde trávi čas v mimopracovnom období. Celková dĺžka pobytu v Írsku 14 rokov zamestnania na území tohto členského štátu a samotné dôvody na ktoré poukázal žalobca vo svojej žiadosti, návštev na území Slovenskej republiky, ako aj väzby, ktoré na Slovensku nasvedčovali v danom období bližší vzťah k Írsku, ako k Slovenskej republike. Existencia stabilného trvalého zamestnania ako aj celková prítomnosť rodinných príslušníkov na území iného členského štátu boli primárnym kritériom pri určení bydliska a centra záujmov. Z uvedených skutočností vyplynulo, že na účely preukázania údajov za štát bydliska žalobcu na účely aplikácie článku 61, 62 základného nariadenia je potrebné považovať štát výkonu žalobcovej činnosti, t.j. Írsko. Vzhľadom na to, že bezprostredne pred uplatnením nároku na dávku nezamestnanosti pracoval a poberal sociálne dávky na základe príslušných odvodov na území štátu Európskej únie, a to Írsko dobu poistenia v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov a na základe článku 65 ods. 2 a 5 základného nariadenia sa na neho nevzťahuje a nie je možné použiť uvedené pravidlo citovaného článku.

Z obsahu administratívneho spisu vyplynuli skutočnosti, na ktoré žalobca poukázal jednak v podanej žalobe, ale aj v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu, ako aj vo svojej žiadosti o priznanie dávky v nezamestnanosti, ktorú podal na území Slovenskej republiky dňa 08.11.2019.

Správny súd argumentoval tým, že z obsahu podanej správnej žaloby vyplynulo, že žalobca sa domáha preskúmania zákonnosti a postupu žalovanej ako odvolacieho orgánu, ktorý rozhodol tak, že odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Poprad zo dňa 21.11.2019 potvrdil, pričom poukázal na príslušné ustanovenia tak zákona o sociálnom poistení, ako aj články základného a vykonávacieho nariadenia. Dospel k záveru, že žalobca nesplnil podmienku preukázania zachovania si centra záujmov na Slovensku.

Krajský súd ako správny súd preskúmal rozhodnutie žalovanej, ako aj prvostupňového správneho orgánu, ktorý vydal na základe žiadosti žalobcu zo dňa 08.11.2019 rozhodnutie 21.11.2019, kedy podľa § 104 ods. 1 zákona o sociálnom poistení a článku 61 Nariadenia ER č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia nárok na dávku v nezamestnanosti žalobcovi nepriznal.

Predmetom preskúmania súdom bolo rozhodnutie žalovanej, ktorým bolo rozhodnuté s konečnou platnosťou o nepriznaní dávky nezamestnanosti žalobcovi podľa príslušných ustanovení zákona o sociálnom poistení, ako aj podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 a jeho vykonávacieho nariadenia č. 987/2009. Ako vyplýva zo zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v 6. Hlave citovaného zákona sú upravené podmienky nároku na dávku v nezamestnanosti.

Správny súd rozsudkom sp. zn.: 2Sa/9/2020-102 dňa 15.04.2021 zrušil rozhodnutie žalovanej zo dňa 12. februára 2020 Číslo: XXXXX-X/XXXX-Ba v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Sociálnej poisťovne,

pobočky Poprad zo dňa 21. novembra 2019 Číslo: XXXXX-XXXX-PP-DvN a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie a priznal žalobcovi voči žalovanej úplnú náhradu trov konania.

Voči predmetnému rozsudku podala kasačnú sťažnosť žalovaná a kasačný súd rozsudkom sp. zn.: 7Sžsk/50/2021 dňa 01.02.2022 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn.: 2Sa/9/2020-102 z 15.04.2021 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V zrušujúcom rozsudku argumentoval tým, že predmetom kasačného konania v danej veci bol vyššie citovaný rozsudok krajského súdu. Ďalej kasačný súd poukázal na citáciu článku 7 ods. 2 Ústava SR, článku 48 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, Európskeho parlamentu a Rady, článku 1 písm. j), k) Základného nariadenia, článku 3 ods. 1 písm. h), článku 61 ods. 1, 2 a článku 65 ods. 5 písm. a) Základného nariadenia, článku 11 ods. 1, 2 Vykonávacieho nariadenia, ako aj § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z.

NSS z obsahu súdneho spisu ako aj pripojeného administratívneho spisu mal preukázané, že žalobca na predpísanom tlačive dňa 8. novembra 2019 požiadal o dávku v nezamestnanosti,

prvostupňový správny orgán rozhodnutím vydaným dňa 21. novembra 2019, Číslo: XXXXX/XXXX-PP-DvN, žiadosti žalobcu o príslušnú dávku nevyhovel, na odvolanie žalobcu žalovaná ako druhostupňový (odvolací) správny orgán tu preskúmaným rozhodnutím odvolanie žalobcu v celom rozsahu zamietla a potvrdila prvostupňové správne rozhodnutie z 21. novembra 2019.

Kasačný súd konštatoval, že krajský súd dospel k záveru, že správne orgány nepostupovali procesným predpisom predpísaným spôsobom, keď tieto nevykonali dostatočné dokazovanie pre objasnenie všetkých východiskových právnych kritérií plynúcich z článku 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia (v nadväznosti na článok 11 ods. 1); dostatočne nezistovali, či došlo, respektíve nedošlo k dohode medzi dotknutými inštitúciami na určenie skutočného miesta bydliska žalobcu a tiež vôbec nezistovali úmysel žalobcu objektívne vzhľadom na okolnosti a dôvody, ktoré ho viedli k pobytu a k zamestnaniu v Írsku počas tam vykonávaných dôb zamestnania zachovať alebo nezachovať si prioritne pevné väzby a centrum záujmov na území Slovenskej republiky.

Na úvod, najvyšší správny súd poukazuje na to, že podľa základného pravidla obsiahnutého v článku 61 ods. 1 a 2 Základného nariadenia sa doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu zohľadnia ako keby boli dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov v prípade, že daná osoba bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila doby poistenia dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov. Z dôvodu, že žalobca takto doby poistenia podľa slovenských právnych predpisov bezprostredne pred jeho zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol, bolo potrebné posúdiť, či sa doby poistenia získané v Írsku môžu zohľadniť podľa článku 65 ods. 5 písm. a) Základného nariadenia, ktoré predstavuje výnimku z uvedeného základného pravidla, a podľa ktorého by žalobca poberal dávky v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky, ako keby sa na neho tieto predpisy vzťahovali počas jeho poslednej činnosti zamestnanca, a to v prípade, ak si na území Slovenskej republiky zachoval bydlisko. Pod pojmom „bydlisko“ v zmysle únie sa nechápe trvalý alebo prechodný pobyt podľa vnútroštátnych predpisov Slovenskej republiky. Podľa článku 1 písm. j) Základného nariadenia pojem „bydlisko“ v zmysle tohto nariadenia znamená zvyčajné bydlisko, t. j. miesto, kde majú dotknuté osoby zvyčajné bydlisko a na účely tohto nariadenia chápané ako „centrum záujmov“ v zmysle článku 1 písm. j) v spojení s článkom 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia. „Bydlisko“ predstavuje v tomto zmysle autonómny pojem vlastný právu Únie (pozri rozsudok C-90/97 Swaddling, body 28 a 29). Kritériami na určenie centra záujmov sú najmä: dĺžka obdobia zdržiavania sa na území daného štátu, dĺžka a stabilita výkonu zárobkovej činnosti, dĺžka trvania pracovnej zmluvy, rodinný stav a rodinné väzby, bytová situácia a stabilita tejto situácie a miesto, kde dochádza k zdaňovaniu príjmov.

V predmetnej veci bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že žalobca ako osoba vedená v evidencii uchádzačov o zamestnanie si uplatnil nárok na dávku v nezamestnanosti podľa § 104 a nasl. zákona č. 461/2003 Z.z., t. j. podľa právneho predpisu Slovenskej republiky. Tiež nebolo sporné, že v zmysle nim vyplneného Vyhlásenia na účely posúdenia zachovania centra záujmov v spojení s jeho

výsluchom uskutočneným dňa 20. novembra 2019 sa žalobca zdržiaval na území Írska od mája 2005 do júla 2019, t. j. viac ako 14 rokov s tým, že mal jeden pracovný pomer - operátor vo výrobe - dohodnutý na dobu neurčitú (nemajúci dočasný / sezónny charakter), ukončený z vlastnej vôle zo strany žalobcu. Počas pobrania sociálnej dávky (nemocenské) sa zdržiaval v Írsku. V súvislosti s posudzovaním rodinnej situácie žalobca sa v Írsku v auguste 2005 spoznal s terajšou manželkou, od apríla 2010 sú manželia, v Írsku sa im narodili tri deti (2010, 2013 a 2019), deti strážiła matka manželky žalobcu. K bytovej situácii bolo preukázané, že žalobca menil v Írsku ubytovanie celkovo 5 krát, najmä býval v podnájdoch sám, neskôr s budúcou manželkou a ďalšími osobami v bytovom dome, neskôr potom ako manželka otehotnela sa odsťahovali a bývali sami, neskôr si vzali hypotéku a odkúpili si nehnuteľnosť, ktorú dňa 20. júla 2019 predali a z Írska odišli. Na Slovensku manželka žalobcu vlastnila od roku 2008 družstevný byt, ktorý v roku 2011 bol prevedený do osobného vlastníctva ako spoločný, od roku 2015 začali hľadať rodinný dom, v roku 2016 rodinný dom kúpili, ktorý sa následne kvôli nedostatkom v statike rozhodli zbúrať a postaviť nový dom, pričom ku dňu výsluchu predmetný rodinný dom nebol určený na bývanie (hrubá stavba). Na územie Slovenska sa žalobca vracal 1 krát ročne, dĺžka pobytu dva týždne. Z obsahu žalobcom vyplnených listín vyplynuli ďalšie skutočnosti, konkrétne, spolu s manželkou majú na Slovensku jeden spoločný bankový účet, účet v Írsku každý stále ku dňu výsluchu aktívny, hypotekárny úver od roku 2016, aktívne stavebné sporenie v F. G. G. od roku 2012, doplnkové dôchodkové sporenie od roku 2008, vlastní osobný automobil od roku 2019, v Írsku tiež vlastnili osobný automobil, ktorý pri odchode predali, mobilný operátor, Životné poistenie.

Vzhľadom na tieto v správnom konaní preukázané skutočnosti, najvyšší správny súd podporuje záver správnych orgánov, že centrum záujmov žalobcu sa v čase podania žiadosti o dávku v nezamestnanosti nachádzalo práve v Írsku. Samotná skutočnosť, že žalobca sa spolu s manželkou v roku 2016 stali vlastníkami rodinného domu ešte nepostačuje na prijatie záveru o tom, že centrum záujmov zostalo žalobcovi zachované na Slovensku. Existujúce vlastníctvo bytu, respektíve kúpa rodinného domu nie je spôsobilá spochybníť záver správnych orgánov o nezachovaní centra záujmov na Slovensku, nakoľko žalobca bol súčasne vlastníkom nehnuteľnosti v inom členskom štáte, teda bytové pomery boli rovnocenné a vzhľadom na ich osobné vlastníctvo sa vyznačovali trvalosťou. Za tohto stavu potom na prijatie záveru o zachovaní centra záujmov žalobcu vo vzťahu k Slovenskej republike museli pristúpiť ďalšie zásadné skutočnosti podporujúce tvrdenie žalobcu. Za podstatnú najvyšší správny súd v predmetnej veci vyhodnotil tú skutočnosť, že žalobca sa počas celej rozhodnej doby zdržiaval so svojou manželkou, deťmi a matkou svojej manželky, ktorých možno považoval za najbližších príbuzných žalobcu, v inom členskom štáte - v Írsku, a teda najbližšie rodinné väzby možno považovať za udržané na území Írska. Tieto závery nie sú spôsobilé zvrátiť ani ďalšie (sprievodné) skutočnosti v podobe bankového účtu, hypotekárneho úveru, aktívneho stavebného sporenia v F. G. G., doplnkového dôchodkového sporenia, vlastníctva osobného automobilu, slovenského mobilného operátora, prípadne životného poistenia. Rovnako poukaz žalobcu na skutočnosť, že dňa 09. mája 2018 základná škola v Kežmarku vydala rozhodnutie o prijatí maloletého dieťaťa žalobcu na primárne vzdelávanie v školskom roku 2018/2019 so zaradením do druhého ročníka, nepredstavuje zásadnú skutočnosť nakoľko už o mesiac neskôr, t. j. v júni 2018 vydala základná škola rozhodnutie, ktorým maloletému dieťaťu žalobcu povolila plniť povinnú školskú dochádzku mimo územia Slovenskej republiky, t. j. v Írsku. Takisto aj úmysel žalobcu, že chce zotrvať na Slovensku, pre prejednávanú vec nebol relevantný, keďže postup podľa článku 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia (kladúci dôraz na úmysel osoby) prichádza do úvahy iba subsidiárne, teda iba v prípade, pokiaľ i po zvážení kritérií uvedených v odseku 1 tohto článku zostane otázka ustálenia centra záujmov i naďalej otvorená (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. decembra 2017, sp. zn. 10Sžsk/5/2016). Navyše úmysel žalobcu je v zmysle článku 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia rozhodujúci len vtedy, keď sa nepodarí dosiahnuť dohodu medzi inštitúciami v prípade ich rozdielného stanoviska. V predmetnej veci nedošlo k rozdielnym stanoviskám vo veci posúdenia bydliska žalobcu príslušnou írskou inštitúciou a žalovanou. Írska inštitúcia bydlisko žalobcu neposudzovala, pretože na to nemala žiaden právny dôvod. Podľa článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia by bolo nutné postupovať jedine v prípade, ak by príslušná írška inštitúcia usúdila, že bydlisko žalobcu bolo na Slovensku a podľa názoru žalovanej by bolo v Írsku. Nakoľko však k takému rozporu nedošlo, zvolila žalovaná priamu aplikáciu kritérií stanovených v článku 11 ods. 1. V tomto smere najvyšší správny súd bez ďalšieho odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. januára 2018, sp. zn. 1 Sžso/26/2016, bod 30 a 31. K evidencii trvalého pobytu žalobcu na Slovensku, najvyšší správny súd uvádza, že trvalý pobyt v ponímaní vnútroštátnom (zákon č. 253/1998 Z.z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej

republiky) nemožno stotožňovať s pojmami „bydlisko“ a „pobyť“ v zmysle únie, nakoľko trvalý pobyt má skôr charakter evidenčný, neodzrkadľujúci realitu.

Najvyšší správny súd na rozdiel od názoru súdu krajského dospel k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovanej (v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím) vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené, stotožňuje sa so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistenými v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobca nespĺňa zákonné podmienky pre vznik nároku na dávku v nezamestnanosti. Ako správne žalovaná uviedla, z článkov 61 a 65 ods. 5 Základného nariadenia vyplýva základná zásada, ktorou sa treba viesť pri zohľadňovaní dôb poistenia v nezamestnanosti dosiahnutých na území iného členského štátu Európskej únie, a to, že doba poistenia v nezamestnanosti dosiahnutá na území iného členského štátu Európskej únie (tu na území Írska) môže byť zohľadnená na účely nároku na dávku v nezamestnanosti jedine v prípade, ak bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila dotknutá osoba doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté na Slovensku. Iba vo výnimočných prípadoch je možné zohľadniť dobu poistenia dosiahnutú na území iného členského štátu Európskej únie pokiaľ je dosiahnutá ako posledná. Touto výnimkou zo základnej zásady je situácia, ak si žiadateľ zachová počas výkonu zárobkovej činnosti na území iného členského štátu Európskej únie centrum záujmov a bydlisko na území Slovenskej republiky. Otázka bydliska je teda v prípadoch, keď žiadateľ o dávku v nezamestnanosti bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol dobu poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy zásadná. V predmetnej veci bolo zo strany správnych orgánov riadne a dostatočne preukázané, že počas výkonu zamestnania v Írsku si žalobca bydlisko na Slovensku nezachoval. Na tom nič nemení ani fakt, že nehnuteľnosť v Írsku dňa 20. júla 2019 žalobca spolu s manželkou predali, nakoľko rozhodným obdobím na účely posúdenia nároku na dávku v nezamestnanosti bolo obdobie posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t. j. od 13. augusta 2015 do 12. augusta 2019, pričom obdobie jedného mesiaca (počítajúc od predaja rodinného domu v Írsku) nepredstavuje tak zásadnú skutočnosť, ktorá by bola spôsobilá bez ďalšieho privodiť zmenu centra záujmov žalobcu navyše v tak krátkom časovom horizonte. Pokiaľ krajský súd spochybňoval relevanciu formulára UI, najvyšší správny súd uvádza, že správne orgány pri ustáľovaní skutkového stavu v danej veci vychádzali primárne z príslušného vyhlásenia žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov a výsluchu žalobcu a jeho manželky, ktorý sa uskutočnil pred prvostupňovým správnym orgánom dňa 20. novembra 2019.

Rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré žalovaná poukazovala v kasačnej sťažnosti nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax tak ako to predpokladá § 440 ods. 1 písm. h/ SSP. Najvyšší správny súd len dopĺňa, že každú jednu žiadosť o dávku v nezamestnanosti je potrebné posudzovať prísne individuálne so zreteľom na osobitosti tej ktorej prejednávanej veci.

Z dôvodov uvedených vyššie, najvyšší správny súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 462 ods. 1 v spojení s § 440 ods. 1 písm. k SSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a k vráteniu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, krajský súd aj orgán verejnej správy sú viazaní právnym názorom kasačného súdu (§ 469 SSP).

Na základe uvedených záverov NSS SR krajský súd nemal jednoznačný právny záver kasačného súdu, o ktorý by mohol ďalší postup pri svojom rozhodovaní oprieť svoju správnu úvahu.

So všetkou úctou krajského súdu voči kasačnému súdu, krajský súd opätovne preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutia správnych orgánov a dospel k rovnakému názoru ohľadom posúdenia bydliska žalobcu a jeho zachovania na území SR rovnako, ako v pôvodnom rozsudku, pričom dôvody nesprávnym právnym záverom správnych orgánov.

Vychádzal pritom aj zo záverov kasačného súdu v bode 44 zrušujúceho rozsudku, kde kasačný súd cituje: „Navyše úmysel žalobcu je v zmysle článku 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia rozhodujúci len

vtedy, keď sa nepodarí dosiahnuť dohodu medzi inštitúciami v prípade ich rozdielneho stanoviska. V predmetnej veci nedošlo k rozdielnym stanoviskám vo veci posúdenia bydliska žalobcu príslušnou írskou inštitúciou a žalovanou. Írska inštitúcia bydlisko žalobcu neposudzovala, pretože na to nemala žiaden právny dôvod. Podľa článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia by bolo nutné postupovať jedine v prípade, ak by príslušná írská inštitúcia usúdila, že bydlisko žalobcu bolo na Slovensku a podľa názoru žalovanej by bolo v Írsku. Nakoľko však k takému rozporu nedošlo, zvolila žalovaná priamu aplikáciu kritérií stanovených v článku 11 ods. 1. V tomto smere najvyšší správny súd bez ďalšieho odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. januára 2018, sp. zn. 1 Sžso/26/2016, bod 30 a 31. K evidencii trvalého pobytu žalobcu na Slovensku, najvyšší správny súd uvádza, že trvalý pobyt v ponímaní vnútroštátnom (zákon č. 253/1998 Z.z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky) nemožno stotožňovať s pojmami „bydlisko“ a „pobyt“ v zmysle únie, nakoľko trvalý pobyt má skôr charakter evidenčný, neodzrkadľujúci realitu.“ Čo v uvedenom prípade preukázané nebolo, pretože k dohode oboch inštitúcií nedošlo. Žiadna dohoda neexistovala v čase rozhodovania správnych orgánov.

Kasačný súd poukazuje na rozsudky NS SR sp. zn.: 10Sžsk/5/2016, ako aj na sp. zn.: 1Sžso/26/2016, ktorých však právny názor bol prekonaný rozsudkami NS SR sp. zn.: 9Sžsk/73/2020, 9Sžsk/2/2020, 9Sžsk/111/2019 z 30.06.2020, z 02.07.2021, z 30.09.2020. Na uvedené rozsudky krajský súd poukazuje aj s dôrazom na to, že vo veciach rozhodovaných v roku 2020 boli členkami senátu JUDr. Takáčová Viola a JUDr. Martinčeková Jana. Tieto členky senátu rozhodovali aj v predmetnej veci sp. zn.: 7Sžfk/50/2021.

Krajský súd poukazuje na právny názor v uvedených rozsudkoch NS SR, ako aj na bod 46 zrušujúceho rozsudku sp. zn.: 7Sžfk/50/2021, v ktorom kasačný súd doplnil, že každú jednu žiadosť o dávku v nezamestnanosti je potrebné posudzovať prísne individuálne so zreteľom na osobitosti tej ktorej prejednáwanej veci. Podľa správneho súdu v danej spornej veci takéto osobitosti s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti existujú.

Krajský súd ako správny súd z dôvodov uvedených vo svojom pôvodnom rozsudku sp. zn.: 2Sa/9/2020 zo dňa 15.04.2021 vychádzal z toho, že správne orgány vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci a vyhodnotili zachovanie bydliska s dôrazom na obsah článku 11 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009 zo 16. septembra 2009.

Podľa názoru krajského súdu správne orgány vyhodnotili tvrdenia o primárnej väzbe žalobcu ohľadom zachovania bydliska na štát zamestnania len na základe zistenia doby a existencie samotného zamestnania v Írsku s poukazom na obmedzený počet žalobcových návštev na Slovensku, čo je však vzhľadom na vzdialenosť a jasný cieľ pobytu v štáte zamestnania nepochopiteľné.

Žalobca podľa názoru správneho súdu prejavil v tomto konaní nielen svoj úmysel, ale aj jeho konanie bolo v súlade so záujmom zachovania bydliska a centra záujmov na území SR. O jeho úmysle svedčí aj vlastníctvo k nehnuteľnosti a výstavba rodinného domu, platenie daní, poplatkov a poistenia na území Slovenska.

Krajský súd po opätovnom posúdení zrušil rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového rozhodnutie správneho orgánu podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Vychádzal pritom z nižšie skutkového stavu dostatočného na posúdenie, avšak podľa správneho súdu správne orgány tento stav nesprávne právne posúdili.

Podľa § 104 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia, poistenec má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných troch rokoch pred zaradením do evidencie nezamestnaných občanov hľadajúcich zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej 2 roky, ak tento zákon neustanovuje inak.

Ako vyplýva z ustanovenia § 104 ods. 7 citovaného zákona, rok poistenia v nezamestnanosti je 365 dní poistenia v nezamestnanosti.

Podľa článku 61 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia z 29. apríla 2004, (ďalej len „základné nariadenie“), príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje. Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dôb poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

Podľa článku 61 ods. 2 Základného nariadenia, s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a) sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky:

- doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia,
- doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo
- doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

Podľa článku 65 ods. 5 písm. a) Základného nariadenia, nezamestnaná osoba uvedená v prvej a druhej vete odseku 2 poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

Podľa článku 1 písm. j) Základného nariadenia „bydlisko“ znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva.

V zmysle článku 11 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonania Nariadenia ES č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia vykonávacieho nariadenia, určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

- a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov;
- b) situáciu dotknutej osoby vrátane:
  - i) povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy;
  - ii) jej rodinného stavu a rodinných väzieb;
  - iii) vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti;
  - iv) v prípade študentov zdroja ich príjmov;
  - v) jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná;
  - vi) členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

Podľa článku 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1) nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania tak prvostupňovým správnym orgánom Sociálnou poisťovňou pobočka Poprad, ako aj z dôvodov preskúmaného rozhodnutia žalovanej, v 1/ rade bolo potrebné posúdiť otázku bydliska žalobcu. Vyriešenie tejto otázky bolo podstatné pre ďalšiu aplikáciu článku 65 Základného nariadenia.

Podľa názoru správneho súdu vyriešeniu tejto otázky správne orgány nevenovali dostatočnú pozornosť a žalovaná ako odvolací orgán aj napriek skutočnostiam, ktorými žalobca argumentoval v odvolaní a v písomných dôkazov, ktoré predložil v rámci odvolacieho konania nerozhodla na základe týchto skutočností, ale riadila sa iba vyhodnotením formuláru U1 a striktných nariadení príslušných ustanovení zákona o sociálnom poistení, ako aj Základného nariadenia, konkrétne článku 61 ods. 1. Správny súd pri tomto poukazuje na základnú žalobnú námietku žalobcu, ktorý uviedol, že pri vyhodnocovaní všetkých dôkazných prostriedkov, ktoré žalobca predložil, ako aj samotnej žiadosti o priznanie dávky nezamestnanosti, prvostupňový správny orgán nesprávne vyhodnotil obsah ustanovenia článku 61 ods. 1, pričom sa vôbec nevenoval vyhodnoteniu obsahu článku 61 ods. 2 s použitím článku 65 ods. 5 písm. a/ Základného nariadenia. Uvedené články síce citovala žalovaná vo svojom rozhodnutí, avšak obsahom týchto článkov jednotlivých nariadení sa pri svojom postupe pri rozhodovaní o dávke nezamestnanosti, ktorú podal žalobca dňa 08.11.2019 neriadila. Tieto skutočnosti, na ktoré žalobca poukazoval v žiadosti, ako aj v odvolaní, podľa názoru súdu správne orgány nevyhodnotili dostatočne vážne a dôsledne s poukazom práve na článok 1 písm. j/ základného nariadenia, ako aj s poukazom na článok 65 ods. 5 písm. a/ základného nariadenia. V tomto ohľade správny súd opätovne zdôraznil, že preverenie samotnej frekvencie návštev a pobytu žalobcu na Slovensku boli zo strany správneho orgánu vyhodnotenú iba na základe písomného formulára U1. Správne orgány nevyhodnotili účelnosť týchto návštev a ich hospodárnosť, teda ekonomické odôvodnenie.

Pokiaľ žalovaná argumentovala vo svojom rozhodnutí, že samotná povaha a osobitné vlastnosti každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miestam, kde sa táto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy mala preukázané na základe vyhodnotenia výsledkov z informačného systému sociálnej poisťovne z ktorého vyplýva, že celá pracovná história žalobcu bola spojená s Írskom a počas jeho výsluchu z 20.11.2019 vyplynulo, že v Írsku bol zamestnaný u jedného zamestnávateľa, pričom jeho pracovný pomer trval od 09.05.2005 do 18.07.2019, bol dohodnutý na dobu neurčitú a ukončený bol z podnetu žalobu. Z uvedeného bezpochyby vyplýva, že možno navrhovateľovu pracovnú situáciu v Írsku jednoznačne hodnotiť ako stabilnú. V uvedenom závere mala žalovaná, ako aj prvostupňový správny orgán tieto poznatky na základe formulára, ako aj z výsledkov informačného systému sociálnej poisťovne a jednej výpovede žalobcu zo dňa 20.11.2019. Žalovaná sa v žiadnom prípade dôslednejšie nezaoberala dôvodom prečo žalobca do Írska odišiel v roku 2005, za akým účelom teda vlastne v Írsku pôsobil a žil spolu so svojou manželkou a maloletými deťmi.

Ďalej čo sa týka hodnotenia rodinného vzťahu a rodinných väzieb žalobca sa na území Írska zdržiaval s manželkou a maloletými deťmi a zároveň na území Írska bola aj matka jeho manželky, ktorá sa starala o ich maloleté deti. Z uvedeného výsluchu ako aj z týchto skutočností žalovaná dospela k záveru, že rodinná situácia žalobcu svedčí o vytvorení jeho väzieb na území Írska. Aj v tomto prípade podľa názoru správneho súdu žalovaná ani prvostupňový správny orgán uvedené skutočnosti nevyhodnocovali na základe predložených listinných dôkazov, ale iba zo samotnej výpovede zo dňa 20.11.2019 a zo záveru, že žalobca bol počas svojho pôsobenia v Írsku od roku 2005 do roku 2019 spolu s manželkou a maloletými deťmi.

Čo sa týka bytovej situácie a stability zároveň so samotným rodinného stavu a rodinných väzieb hodnotila žalovaná, ako aj prvostupňový správny orgán aj jeho bytovú situáciu, keďže na území Slovenska vlastnil žalobca byt, avšak v Írsku žalobca býval najskôr sám v podnájme a následne spoločne s manželkou požiadali o hypotéku a kúpili si na území Írska dom, ktorý pred návratom na Slovensko predali. Aj túto bytovú situáciu v Írsku považoval odvolací orgán za stabilnú, keďže žalobca spolu s manželkou a ich maloletými deťmi žili vo vlastnej nehnuteľnosti, uhrádzali spoločne náklady a tvorili spoločnú domácnosť. Čo sa týka vyhodnotenia členského štátu, ktorý považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely, žalobca bola zamestnaný na území Írska, takže daňové povinnosti si plnil na tomto území, z čoho je podľa správnych orgánov zrejmé, že za štát bydliska sa na daňové účely považuje štát zamestnania, t.j. Írsko. Všetky uvedené skutočnosti tak, ako sú vyhodnotenú v prvostupňovom rozhodnutí správneho orgánu a následne v rozhodnutí žalovanej, ktorá sa v plnom rozsahu stotožnila

so závermi prvostupňového správneho orgánu, odvolanie žalobcu voči prvostupňovému rozhodnutiu zamietla, a predmetné rozhodnutie potvrdila.

Podľa názoru správneho súdu na účely uplatňovania článku 11 Nariadenia ES č. 987/2009 vychádzala správna komisia pri svojom rozhodnutí okrem iného z toho, že odsek 1 článku 65 Nariadenia ES č. 883/2004 stanovuje osobitné pravidlá týkajúce sa poskytovania a platby dávok v nezamestnanosti nezamestnaným osobám, ktoré počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanie alebo samostatne zárobkovo činné osoby mali bydlisko v inom členskom štáte, ako je príslušný členský štát.

Podľa ods. 3, podľa definície uvedenej v čl. 1 písm. j) uvedeného nariadenia pojem „bydlisko“ znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva a pojem „pobyť“ je v písm. k) uvedeného článku vymedzený ako prechodné bydlisko. Podľa ods. 3 čl. 11 nariadenia (ES) č. 987/2009 sú stanovené kritéria na určenie bydliska v prípade, že medzi inštitúciami dvoch alebo viacerých členských štátov panuje rozdiel v názoroch na túto otázku. Podľa čl. 64 ods. 5 nariadenia (ES) č. 883/2004 sa zodpovednosť za platbu dávok prenáša z príslušného štátu na štát bydliska v prípade, že príslušná osoba sa dá k dispozícii službám zamestnanosti štátu bydliska. Podľa ods. 9 hoci takéto riešenie je v súčasnosti prijateľné v prípade cezhraničných pracovníkov a určitých kategórií pracovníkov, ktorí udržiavajú úzke spojenia aj so svojimi krajinami pôvodu už by viac nebolo prijateľné, ak by sa príliš širokým výkladom pojmu „bydlisko“ mala rozšíriť oblasť uplatnenia čl. 65 nariadenia (ES) č. 883/2004 tak, aby zahŕňala všetky osoby, ktoré majú dosť stabilné zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte, a ktoré nechali svoje rodiny vo svojej krajine pôvodu. S dôvodmi Správnej komisie uvedené v rozhodnutí U2 z 12. júna 2009 by sa mala dôkladne zaoberať aj žalovaná v ďalšom konaní pri vyslovení právneho záveru.

Aj podľa súdu pojem bydlisko je potrebné chápať v širších súvislostiach ako miesto, kde sa fyzická osoba trvalejšie zdržuje, kde je jej centrum záujmov, kde býva, pracuje, trávi čas v mimopracovnom čase. Dôležité pritom na posúdenie bydliska podľa žalovanej, ako uviedla v rozhodnutí nie sú skutočnosti, na ktoré poukazuje žalobca v odvolaní, ale to, že nie je možné považovať bydlisko za zachované na území SR práve s poukazom na to, že žalobca nebol bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie poistený v nezamestnanosti v zmysle slovenských právnych predpisov, ako aj to, že žalobca bol na území Írska dlhodobo a to 14 rokov. Uvedený záver podľa správneho súdu nie je správny práve s dôrazom na úmysel žalobcu žiť v Írsku. Správny súd zdôrazňuje, že žalobca odišiel do Írska z dôvodu zabezpečenia si finančných prostriedkov a nemožnosti sa zamestnať vo svojom bydlisku a pokiaľ chcel zarobiť tieto finančné prostriedky, musel pracovať dlhodobo mimo svojho bydliska, teda v Írsku, kde si prácu našiel.

Žalovaná nevyhodnotila v žiadnom prípade argumenty, ktorými dôvodil žalobca v odvolaní, avšak ani tie, ktoré uviedol pri jeho výsluchu do zápisnice. Podľa žalovanej nebolo možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 Základného nariadenia doby poistenia v nezamestnanosti získané na území Írska. Tieto závery žalovanej však nie sú v súlade s čl. 61 ods. 1 a 2, a už v žiadnom prípade s čl. 65 ods. 5 písm. a) Základného nariadenia, na ktorých obsah súd poukázal vyššie, pričom predmetné články citovala aj žalovaná ako odvolací orgán v napadnutom rozhodnutí, avšak podľa nich nepostupovala.

Za tohto stavu správny súd dospel opätovne k záveru, že v predmetnej veci správne orgány nesprávne právne posúdili záujem žalobcu ohľadom zachovania bydliska.

V predmetnej veci podľa názoru správneho súdu bola sporná otázka tak členského štátu, ktorý má o nároku rozhodovať, ako aj sporná otázka „bydliska“ a s tým súvisiacich väzieb žalobcu na územie Slovenskej republiky počas výkonu jeho zárobkových činností na území Írska, ako aj to, či správne aplikovali správne orgány článok 61 ods. 2 Základného nariadenia.

Ako vyplýva z ustanovenia článku 61 ods. 2 Základného nariadenia s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a/ sa uplatňovanie ods. 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky:

Doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia

Doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania

Doby zamestnania zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

53. Ako vyplýva ďalej z ust. článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie vo vzájomnej dohode určí centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov

b) situáciu dotknutej osoby vrátane:

i. povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy

ii. jej rodinného stavu a rodinných väzieb

iii. vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti

iv. v prípade študentov zdroja ich príjmov

v. jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná

vi. členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska na daňové účely

Ako vyplýva z článku 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, ak posúdenie rôznych ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

Na základe vyššie citovaných článkov základného a vykonávacieho nariadenia správny súd dospel k záveru, že správne orgány v predmetnej veci na základe svojich subjektívnych zistení vydali rozhodnutie s nesprávnym právnym záverom. K uvedenému názoru dospel správny súd preštudovaním administratívneho spisu, ako aj rozhodnutí správnych orgánov a podaného odvolania žalobcu, ako aj žalobných dôvodov žalobcu.

Podľa správneho súdu sa žalobca správne domáha zrušenia predmetného rozhodnutia, pretože aj správny súd dospel bezpochyby k záveru, že správne orgány sa nevenovali aplikácii ustanovenia článku 11 ods. 1 v spojení s článkom 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia a na tú skutočnosť, že vôbec nekomunikovali správne orgány ohľadom bydliska žalobcu a zistenia jeho väzieb na územie Slovenska bez toho, aby oslovili príslušnú inštitúciu členského štátu v ktorom žalobca pracoval a žil od roku 2005 do roku 2019, za akým účelom, za akých dôvodov, a čo ho vlastne viedlo k samotnému presťahovaniu sa z územia Slovenska do iného členského štátu Európskej únie, pričom tieto dôvody, ktoré popísal žalobca v žiadosti, ako aj uviedol vo svojom výsluchu z 20.11.2019, správne orgány nesprávne právne vyhodnotili.

Pokiaľ žalobca vo svojej žiadosti poukazoval na to, že počas výkonu zamestnania a života v Írsku sa nepretržite vracal so svojou rodinou na územie Slovenska, kde nepretrhol svoje väzby na rodinu, pričom tieto zostali zachované na území Slovenskej republiky. O tom žalobca presvedčal správne orgány poukazom na listinné dôkazy, ktoré boli preukázaním toho, že žalobca na území Slovenskej republiky si zabezpečoval bývanie formou kúpy domu, zabezpečoval tak lekárske, študijné potreby svojich detí, ale aj zabezpečenie poistného a poistných udalostí, ako aj sporenia v prípade pre potreby návratu z Írska celej svojej rodiny. Väzby na Slovenskú republiku udržiaval návštevami, ako aj realizáciou väzieb, ktoré mali byť zachované potom, čo sa vráti žalobca spolu so svojou rodinou, teda s manželkou a tromi maloletými deťmi na územie Slovenskej republiky, kde chceli následne žiť. Dôkazom toho bol aj predaj rodinného domu, ktorý mali zakúpený na území Írska, kde žili a trávili čas počas doby, kedy spolu s manželkou, potom ako uzatvorili manželstvo v roku 2010 sa im narodili 3 maloleté deti a spolu žili v

Írsku. Žalobca výpoveďou, ako aj listinnými dôkazmi, preukázal, že bývanie a život rodiny v Írsku bol len dočasný, nie trvalý.

Žalovaná ako odvolací orgán, ako aj prvostupňový správny orgán argumentovali tým, že žalobca nemal žiadne väzby na územie Slovenskej republiky, pričom všetky väzby smerovali tak k dlhodobému zamestnaniu na dobu neurčitú, ako aj kúpenie nehnuteľnosti, ako aj pobyt manželky a jeho maloletých detí spolu s jeho svokrou v Írsku. Uvedené skutočnosti však boli nevyhnutne potrebné s poukazom na výkon jeho zamestnania, ako aj výkon zamestnania jeho manželky na území Írska. Trvalé bydlisko, ktoré nezmenil na území Slovenskej republiky bolo bezpochyby dôkazom toho, že žalobca svoje väzby na Slovenskú republiku, ako aj bydlisko nepretrhol a uvedené skutočnosti, ako už súd vyššie popísal správne orgány mali vyhodnotiť s poukazom na to, čím žalobca argumentoval v podanej žiadosti, respektíve v samotnom výsluchu zo dňa 20.11.2019, ako aj v podanom odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu. V tomto smere správny súd poukázal na obsah článku 1 písm. j) Základného nariadenia, podľa ktorého bydlisko znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva. Týmto článkom 1 písm. j) Základného nariadenia bolo potrebné sa zaoberať správnymi orgánmi v širšom kontexte s poukazom teda na obsah článku 11 ods. 1, 2 Vykonávacieho nariadenia.

Ako ďalej vyplýva z postupu ako aj konania o žiadosti na dávku v nezamestnanosti, bolo sa potrebné zo strany správnych orgánov bezpochyby venovať výnimke z pravidla uvedeného v čl. 61 ods. 2 Základného nariadenia, kde sú prípady uvedené v čl. 65 ods. 5 písm. a) Základného nariadenia, v zmysle ktorého má posudzovaná osoba zachované úzke väzby a bydlisko na území SR v zmysle čl. 1 písm. j) Základného nariadenia a čl. 11 ods. 1, 2 Vykonávacieho nariadenia, ktorou citáciou príslušný súd vyššie argumentoval.

Správny súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že aj keď správne orgány uvedené v príslušných ustanoveniach v článkoch základného a vykonávacieho nariadenia citovali vo svojich rozhodnutiach, v skutočnosti sa týmito ustanoveniami neriadili a aplikovali ich v rozpore s uvedeným obsahom citovaných nariadení.

S dôrazom na preukázané skutočnosti v rámci vykonávaného dokazovania sa preto správny súd nestotožnil s tvrdeniami žalovanej, že žalobca bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol dobu poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy, a preto z uvedeného záveru aj prvostupňový správny orgán na základe týchto skutočností nezohľadňoval ani dobu, ktorú získal žalobca v súlade s čl. 61 ods. 1 Základného nariadenia na území Írska, pretože žalobca podľa záverov správnych orgánov nepreukázal zachovanie pevných väzieb a bydliska na území SR počas výkonu posledného zamestnania na území iného členského štátu, a to Írska. Správne orgány svoj záver dostatočne nezodôvodnili práve s poukazom na obsah článku 11 ods. 1, 2 Vykonávacieho nariadenia v spojení s článkom 1 ods. 1 písm. j) Základného nariadenia.

V danom kontexte podľa názoru správneho súdu z obsahu formuláru U1, ako aj výsluchu žalobcu a jeho manželky zo dňa 20.11.2019, vyvodili správne orgány tento svoj právny záver z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, pričom otázku zachovania bydliska posudzovali správne orgány len na základe uvedeného formularizovaného tlačiva a na základe jednej výpovede žalobcu a jeho manželky, pričom bolo rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ako aj rozhodnutie žalovanej vydané predčasne bez toho, aby venovali náležitú vážnosť otázke riešenia zachovania bydliska žalobcu na území Slovenskej republiky.

Z vykonaného dokazovania správnych orgánov preto nemožno bez akýchkoľvek pochybností sa stotožniť sa záverom žalovanej, ktorá v celom rozsahu súhlasila so záverom prvostupňového správneho orgánu a dospieť k tomu, že s poukazom na všetky dostupné informácie nemožno považovať za centrum záujmov a bydlisko žalobcu počas jeho posledného zamestnania v inom členskom štáte Európskej únie t. j. v Írsku za zachované na území Slovenskej republiky, na základe tých dôvodov a skutočností, ktoré

boli uvádzané v rozhodnutí správnych orgánov. Preto s poukazom na aplikáciu článku 11 Vykonávacieho nariadenia, s dôrazom práve článku 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia je súčasťou skúmania miesta „bydliska“ nielen preukázanie skutočností svedčiacich o nezachovaní bydliska na území SR, ale v prvom rade skúmanie reálnych podmienok existencie bývania v mieste pobytu výkonu dočasného zamestnania, ktoré úzko nadväzuje na samotné posúdenie, podľa názoru správneho súdu, dočasného pobytu žalobcu, na území Írska. Pobyt žalobcu na území Írska bol bezprostredne spojený s výkonom pracovných povinností v súlade s ktorými zabezpečoval žalobca budúce finančné krytie svojho pobytu na území Slovenskej republiky.

Správny súd zdôraznil, že aj napriek tomu, že komunikácia v oboch príslušných inštitúciách štátov Európskej únie, Írska a Slovenska v tomto prípade nebola preukázaná a nedošlo ani k samotnej dohode, teda podstatný a rozhodujúci bol v tomto prípade úmysel osoby žalobcu, ktorý správne orgány nedostatočne a nesprávne vyhodnotili.

Správny súd uvedené rozhodnutie žalovaného zrušil podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP z dôvodu, že dospel k záveru, že správne orgány dospeli k nesprávnemu právnemu záveru.

Správny súd dospel k tomuto záveru na základe preskúmania obsahu napadnutých rozhodnutí správnych orgánov, ako aj na základe obsahu administratívneho spisu, s poukazom na vyššie citovaného ustanovenia zákona o sociálnom poistení, ako j jednotlivých článkov základného a vykonávacieho nariadenia, ktoré boli podkladom pre rozhodnutia správnych orgánov.

Podľa správneho súdu odvolací orgán pri hodnotení predložených dôkazov zo strany žalobcu a pri použití právnych predpisov sa obsahom týchto predložených listinných dôkazov neriadil a neriadil sa ani obsahom príslušných ustanovení citovaných článkov Základného a Vykonávacieho nariadenia, ako aj zákona o sociálnom poistení, v 1/ rade s poukazom na ust. § 209 ods. 1 a 4 Zákona o sociálnom poistení a svoje rozhodnutie vydal predčasne.

Správny súd poukázal v tejto súvislosti v súlade s čl. 152 ods. 4 Ústavy SR na nedostatočne odôvodnené rozhodnutie žalovanej, ktoré porušuje ústavné právo žalobcu na súdny prieskum rozhodnutia správneho orgánu s poukazom na čl. 46 ods. 2 Ústavy SR.

V ďalšom konaní bude povinnosťou žalovanej postupovať tak, aby bolo rozhodnutie vydané hlavne s dôrazom na posúdenie preukázania väzieb bydliska žalobcu a to podľa podmienok na posúdenie nároku na dávku v nezamestnanosti v zmysle Základného a Vykonávacieho nariadenia EÚ. V tomto smere je potrebné, aby sa správne orgány predovšetkým zaoberali „úmyslom“ žalobcu a hlavnými dôvodmi, ktoré žalobcu viedli k presťahovaniu a vykonávaniu zamestnania v Írsku počas rokov 2005-2019. Podľa názoru správneho súdu bola práve nemožnosť zamestnania sa na Slovensku, pričom poukazuje správny súd na to z akej časti Slovenska pochádza žalobca a s tým spojený nedostatok finančných prostriedkov u žalobcu, čo spôsobilo dlhoročné odlúčenie od jeho rodiny žijúcej na území Slovenska a jeho vlastnej rodiny, ktorá musela žiť mimo z územia Slovenska, čím došlo k pretrhnutiu samotných týchto väzieb.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 167 S.s.p. a žalobcovi, ktorý mal v konaní úspech súd priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súd, ktorú je potrebné podať na Krajský súd v Prešove (§ 443 ods. 1 v spojení s § 444 ods. 1 Správneho súdneho poriadku).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len sťažnostné body), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 1, 2 Správneho súdneho poriadku).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje vysokoškolské právnické vzdelanie II. Stupňa, ide o konanie o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d), je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 ods. 1,2 Správneho súdneho poriadku).